

Wim Eickholt: Ex-dakloos, en nu- Krijg je als ex-dakloze je leven weer op de rit?, Uitgeverij de Graaff, Utrecht, 2019 |ISBN: 9789493127012| (Bejegening, Emoties, Positief Denken, Stigmatisering, ED)

Soort boek/Ziekte/Stijl:

Ex-dakloos, en nu ... is het vervolg op het boek "Wat ik nou toch heb meegemaakt! Verslag van een jaar dakloosheid" dat in 2017 verscheen en waarin Wim Eickholt beschreef hoe hij in 2015 dakloos werd, in de nachtopvang terecht kwam, afkickte van zijn drankverslaving, met behulp van de ondersteuning van velen weer opkrabbelde en uiteindelijk weer een eigen woning kreeg.

Eind goed, al goed zou je dan zeggen. Maar ondanks vele pogingen is het Wim nog steeds niet gelukt om een reguliere baan te krijgen. Velen zien hem nog steeds als die man die dakloos werd door zijn eigen schuld. Dat stigma draagt hij met zich mee en dat voorkomt – zoals hij dat zelf omschrijft – dat hij van de B-weg weer op de A-weg terechtkomt. In zijn boek beschrijft hij met vele voorbeelden hoe uitkeringsinstanties, bemiddelingsbureaus en werkgevers hem toch als ex-dakloze en ex-verslaafde blijven zien, waardoor hij niet de kans krijgt weer een regulier bestaan op te bouwen.

Over de auteur:

Via www.wimeickholt.nl : Wim Eickholt is schrijver en presentator. Wims boek "[Wat ik nou toch heb meegemaakt!](#)"- verslag van een jaar dakloosheid, kreeg al snel een tweede druk. Het boek vertelt rauw en onomwonden hoe het leven op straat is. In heldere woorden geeft Wim zijn visie van het leven op de straat, de hulpverlening en alle instanties waar een dakloze mee te maken krijgt. Zijn inzichten worden dankbaar aangehoord en leiden in veel gevallen tot discussie en dialoog.

Bespreking

Het boek is vervolg op het eerdere boek: 'Wat ik nou toch heb meegemaakt!' waarin Eickholt een beschrijving gaf van hoe hij dakloos werd en hoe hij weer een eigen woning kreeg. In dit boek beschrijft hij zijn ervaringen daarna en hoe moeilijk het is om weer mee te doen in de maatschappij met het label ex-dakloze en ex-verslaafde. De auteur benadrukt dat de worsteling niet voorbij is als je weer een huis hebt door het stigma waar je mee te maken krijgen; zowel het stigma dat anderen over je hebben als dat je over jezelf hebt. Zijn eerste boek gaf hem de positie als 'kenner' en heeft hem zo een gelegitimeerde positie gegeven om zich uit te spreken voor andere (ex)-daklozen. De belangrijkste boodschap is het belang van het gezien worden als mens; door de toevallige passant op straat, door hulpverleners, ambtenaren, kennissen, mogelijke werkgevers en mogelijke nieuwe relaties. Het boek bestaat uit korte stukjes waarin een ervaring wordt gedeeld (o.a. met sollicitaties, dating apps, contacten met instanties) en een reflectie daarop wordt gegeven.

Wat viel op

De complexiteit van het weer mee doen in de maatschappij als je eenmaal weer een huis hebt gevonden. Hoe breed verspreid de consequenties van het stigma zijn waar je mee te maken krijgt als ex-dakloze en hoe moeilijk het is om je als gevolg daarvan te handhaven in de maatschappij. Daarnaast valt het belang van zorgverleners, naasten, werkgevers en medeburgers die je zien als mens op en dat die er gelukkig zijn. En dat iedereen een bijdrage kan leveren aan het verbeteren van de situatie voor daklozen door niet weg te kijken: “Een glimlach is gratis. Goedemorgen kost je niets!”

Citaten

“Meer dan 50 procent van de uitstromers valt terug in dakloosheid. Dat komt omdat de nazorg slecht geregeld is en de maatschappij je niet accepteert. Als je je goed hebt gedragen in de kliniek mag je weer terug de maatschappij in. Maar die geeft je vervolgens het gevoel: Je hoort hier niet! Dan ga je vanzelf denken: waarom zou ik nog mijn best doen als ik toch overal word uitgekotst. Dan kan ik beter weer bij mijn blowende vrienden op het bankje gaan zitten.” P.28-29

“Hoe kon ik ‘gewoon’ een uitkering aanvragen? En hoe kon ik ‘gewoon’ een traject uitstippelen dat mij weer naar de normale wereld zou leiden? Zelfs nu, op het moment dat ik het allemaal weer een beetje op de rails heb, begrijp ik nog steeds niet alle vragen op formulieren. Laat staan dat ik daartoe in staat was, met een hoofd dat alleen maar in de overleefstand stond. Zonder rust om alles te lezen. Mijn administratie was een puinzooi. Hoe moest ik mijn laatste bankafschriften vinden, als ik die überhaupt nog had? Wanneer had ik mij bij welk loket gemeld en waarvoor ook al weer?” p.44

“Maatwerk voor mij kwam in de persoon van Wendy, van het Outreachteam. Zij durfde het aan om buiten de gebaande paden en geplande tijden te denken. Ik was geen persoon binnen haar ‘caseload; (het aantal cliënten per hulpverlener) waar een aantal maanden, dagen, uren of minuten voor stond. Nee, ik was de mens Wim in wie zij de tijd stak die zij nodig achtte.” p.48

“Een ervaringsdeskundige bent ik niet. Ik heb ervaring en ben deskundig, maar op de titel ‘ervaringsdeskundige’ wil ik niet werken. Ik wens niet aangenomen te worden omdat dit subsidie oplevert voor de organisatie. Je kunt me vragen om mijn ervaring met mijn verleden, maar niet omdat ik een of andere kopcursus heb gevolgd, gegeven door studenten niet nooit op straat hebben geleefd.” p.54

“Voordat mijn boek uitkwam zei ik precies dezelfde dingen. Maar nu zeg ik het als schrijver en wordt opeens naar me geluisterd.” p.55

‘En geen geneuzel over privacy en autonomie: ik was niet autonoom. Ik was ik niet meer. Na een jaar van intensieve en dure help ben ik dat nu wel weer.’ p.59

Extra:

[De Nieuwe Utrechtse krant | Als je dakloos bent \(4\): Wim Eickholt | Video](#)

<https://www.ad.nl/utrecht/als-ik-solliciteer-ben-ik-steeds-weer-de-alcoholist-die-niette-vertrouwen-is~a6baad6b/>

[Wim als gastdocent bij de Hogeschool Utrecht](#)

(...) Zelfs als hij clean is en een eigen woning krijgt, krijgt Eickholt nog te maken met vooroordelen. Een baan krijgen in het onderwijs lukt niet zodra de potentiële werkgevers lucht krijgen van zijn verleden. Het eettentje waar hij als dakloze werd weggejaagd, weigert nog steeds hem te bedienen. Paradoxaal boekt hij wel weer succes als ex-dakloze en ex-verslaafde in hulpverleningskringen. Maar dat is onbezoldigd werk en van boeken schrijven – zelfs succesvolle – word je niet rijk.

Ik vind dat iedereen die in de hulpverlening werkt dit boek zou moeten lezen. Als vrijwilliger probeer ik zelf mensen in een buurthuis te helpen. Maar je hebt geen zicht op hoe en wat zij werkelijk meemaken. Simpele oplossingen zijn zo bedacht. Maar hoe krijg je je cliënt zo ver om zichzelf te helpen? Belangrijker nog, hoe blijf je je cliënt als mens zien en behandel je hem met respect? (...)

-Recensie van Liliën [bol.com](#)